

ΚΑΠΟΤΕ... ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ – Ο Ταρζάν

Η ημέρα του αλωνίσματος στο χωριό μας ήταν πραγματική γιορτή. Όχι μόνο για τους μεγάλους που έβλεπαν να αμείβεται ο κόπος τους ολόκληρων μηνών, αλλά και για εμάς τα παιδιά που τη θεωρούσαμε ιδιαίτερα ξεχωριστή. Εκείνα τα χρόνια, σε άλλα πιο ορεινά χωριά η εργασία αυτή γινόταν ακόμη με τον παραδοσιακό τρόπο στα αλώνια και με τη βοήθεια των ζώων, αλλά σε χαμηλότερα όπως το δικό μας, γινόταν πλέον με μηχανικά μέσα, την αλωνιστική μηχανή που ερχόταν από την Αμφίκλεια.

Όμως και όλη η περίοδος του θερισμού ήταν γιορτή για μας τα παιδιά. Κάθε τι διαφορετικό στην καθημερινότητά μας το έκανε ιδιαίτερα γοητευτικό. Και τον καιρό του θερισμού γέμιζαν τα Παλιούρια και η Παλιοτάρατσα με θημωνιές, δεμάτια από στάχια ντανιασμένα σε κυβικούς σχηματισμούς, μέσα στους οποίους κρυβόμασταν σε εκείνα τα περίεργα παιχνίδια μας. Κάθε οικογένεια είχε στήσει το δικό της σωρό και το περίεργο είναι ότι, αν και δεν υπήρχε καμιά ιδιαίτερη σήμανση, ήξερε η καθεμιά ποιος ήταν ο δικός της. Σκαρφαλώναμε σε αυτούς, σαλτάραμε προς κάποιους παρακείμενους και, με πόση απόλαυση, πέφταμε πάνω τους σα βαρίδια σε απαλό στρώμα. Δεν ήταν λίγες οι φορές που σε αυτά τα παιχνίδια μας καταστρέφαμε αυτούς τους καλοφτιαγμένους αχυρένιους σχηματισμούς.

Ένα εξαιρετικά παράδοξο παιχνίδι μας, που ακόμη και η σκέψη για αφήγηση προκαλεί κάποια σχετική αμηχανία ήταν..... ο «γκαβαλινοπόλεμος». Η απόλυτη στέρηση οδηγούσε τελικά σε μια αρρωστημένη εφευρετικότητα που αντικαθιστούσε τα μολυβένια

στρατιωτάκια, τα επιτραπέζια παιχνίδια και τόσα άλλα ακόμη που δεν είχαμε. Σαν πετροπόλεμος ήταν, μόνο που αντί για πέτρες χρησιμοποιούσαμε τα στεγνά κόπρανα των γαϊδουριών και των μουλαριών, τις λεγόμενες «γκαβαλίνες». Όχι δεν ήταν αηδιαστικές, με σβόλους πεπιομένου άχυρου έμοιαζαν, ελαφρές και εντελώς άοσμες. Γεμίσαμε σακούλες με αυτές - τα απαραίτητα πυρομαχικά μας - και κυνηγιόμασταν με αλληλοχτυπήματα ή προσπαθούσαμε να βρούμε προφύλαξη μέσα στις θημωνιές. Δεν ήταν λίγες οι φορές που κάποιοι πονηροί τις ενισχύανε με πέτρες και μας τρυποκεφάλιαζαν.

Στο θερισμό ελάχιστα θυμάμαι να συμμετέχουμε μιας και το δρεπάνι ήθελε τέχνη, κάτι που δεν το επέτρεπαν και οι γονείς μας. Περιοριζόμασταν μόνο στο να δένουμε τα δεμάτια ή να τα φορτώνουμε στα ζώα και να τα μεταφέρουμε στις θημωνιές. Όλη η αγροτική περιοχή είχε πάρει ένα χρυσαφί χρώμα, το χρώμα του καλοκαιριού για μας, ανάλογα με το γαλάζιο όσων βρίσκονται πλάι στη θάλασσα. Και σε αυτό το χρυσαφί φόντο, εμείς οι πιτσιρίκοι με τα κοντά παντελονάκια και το μαυρισμένο ημίγυμνο κορμί, μοιάζαμε με μύγες που γυροφέρνουνε αδιάκοπα πάνω σε ζεστό σταρένιο καρβέλι.

Πριν την καθιερωμένη ημέρα του αλωνίσματος, από νωρίς το απόγευμα στηνόταν η αλωνιστική μηχανή στα Παλιούρια απ' όπου θα ξεκινούσε την επομένη το αλώνισμα. Το νέο έφτανε πολύ νωρίς σε εμάς που την περιμέναμε με τόση αγωνία, γιατί ήταν ένα ακόμη στοιχείο, που, αν και όχι πρωτόγνωρο, διατάραζε ευχάριστα τη μονότονη καθημερινότητά μας. Τεράστια καθώς ήταν, σε μέγεθος υπερμεγέθους φορτηγού, προκαλούσε πραγματικό δέος κι ένα αίσθημα φόβου όταν άρχιζε κατά τη λειτουργία της ο βραχνός της βρυχηθμός. Σαν τεράστιο θειό φάνταζε που κατάπινε δεμάτια από στάχυα κι έβγαζε από μέσα

του σε λίγο ένα καφετί ρυάκι με κόκκους σταριού. Ο πολύτιμος καρπός μονομιάς μαζευόταν σε υφασμάτινους σάκους και μεταφερόταν στο σπίτι κάθε ιδιοκτήτη.

Η μεταφορά γινόταν με τον «Ταρζάν», ένα παμπάλαιο και ξεχαρβαλωμένο φορτηγό που σκληρότερες αναρτήσεις ίσως δεν διέθετε κανένα άλλο όχημα. Δεν υπήρχε καλύτερο παιχνίδι από να κυνηγάμε τον Ταρζάν και να πηδάμε στην καρότσα του να κάνουμε μια μικρή βόλτα, όσο διαρκούσε η διανομή. Και ξανά και ξανά στο ίδιο μοτίβο περνούσε όλη ημέρα μέχρι να τελειώσει το αλώνισμα στα Παλιούρια και να ξεκινήσει η μηχανή την άλλη ημέρα για την Παλιοτάρατσα. Και τότε πάλι το ίδιο κυνηγητό, το ίδιο ευχάριστο και απολαυστικό παιχνίδι, χωρίς να ενοχλούμαστε καθόλου από τις αναρτήσεις του φορτηγού που σε κάθε λακκούβα τρανταζόμασταν συθέμελα. Ξαπλώναμε ξεσάρκωτοι καθώς ήμασταν πάνω στα σακιά με το στάρι και μόνο το βράδυ αντιλαμβανόμασταν την τεράστια ανοησία μας, όταν η φαγούρα δε μας άφηνε να κλείσουμε μάτι και το πετσί μας μάτωνε από το ξύσιμο.

Οδηγός του Ταρζάν ήταν ένα μελαμψό και σγουρομάλλικο αγόρι ίσαμε 25 χρονών, που ο ήλιος του καλοκαιριού το είχε κάνει ακόμη πιο μαυριδερό κι επειδή έμοιαζε του Farrell των Boney 'm το λέγαμε «σκυλάραπα». Δεν είχαν ακόμη αναπτυχθεί τα σημερινά αντιρατσιστικά αισθήματα, το αντίθετο συνέβαινε θα έλεγα. Ίσως όμως να διασκεδάζε και αυτό λίγο την πληκτική διαδρομή της μεταφοράς του καρπού γιατί κάθε τόσο γύριζε το κεφάλι και μας χαμογελούσε καλοκάγαθα, ένα χαμόγελο που το εισπράτταμε ως έγκριση της λαθραίας επιβίβασής μας. Και σαν φτάναμε στο κάθε σπίτι «άντε μάγκες, σαλτάρετε να ξεφορτώσουμε» παράγγελνε.

Ήταν ευχάριστη κάθε διαδρομή με τον Ταρζάν πλην της τελευταίας. Όταν τελείωνε και από την Παλιοτάρατσα το αλώνισμα και η μηχανή ήταν έτοιμη προς αναχώρηση, με πόνο ψυχής ανεβαίναμε στην άδεια καρότσα. Το φορτηγό προπορευόταν πάντα και εμείς για να εξασφαλίσουμε την τελευταία μας βόλτα σαλτάραμε πάνω του να φτάσουμε τουλάχιστον ως τα Παλιούρια. Χαρακτηριστικά αργοκίνητα ακολουθούσε η μηχανή βγάζοντας από μέσα της ένα συνεχόμενο «βουουουουου» σα βρυχηθμός άγριου ζώου. Περνούσε αργά διασχίζοντας το χωριό απ' άκρη σ' άκρη, όμως όχι, δεν ήταν αναχώρηση για μας αυτό. Νεκρική πομπή ήταν που φαινόταν καθαρά στο σκυθρωπό μας πρόσωπο και στο μελαγχολικό μας βλέμμα. «Θα τα ξαναπούμε του χρόνου» μας χαιρετούσε με χαρά ο σκυλάραπας. «Ναι, του χρόνου» λέγαμε μέσα μας περίλυποι, λες και αυτό «του χρόνου» ήταν το «ποτέ», λες και προσπαθούσαμε απελπισμένα να υπολογίσουμε την αιωνιότητα ενός έτους.

Συνεχίζεται.....